

Lions for Lambs (Leones por corderos)

Conjunció fascinant i molt captivadora d'allò que fa molt de temps en deien "teatre d'idees" i llenguatge visual molt subtil. És a dir, *Lions for Lambs* combina sàviament un gènere propi de la dramàtúrgia amb una manera de saber visualitzar aquelles idees d'una forma colpidora, però sense efectismes. Vegem-ho per separat:

1. La noció de "teatre d'idees" sol estar associada als dramaturgs nòrdics Henrik Johan Ibsen (*Peer Gynt*, *Una casa de nina* o *Un enemic del poble*, segurament l'obra que el va fer més conegut arreu) i Johan August Strindberg (*La senyoreta Júlia*, *El pare* o *Inferno*, entre d'altres), autors d'un tipus d'obra en què el teatre no ha de ser un simple reflex de la vida quotidiana, sinó que ha de convertir-se en un espai dialèctic, on les idees s'han de confrontar. Per tant, la finalitat no és tan entretenir com fer reflexionar l'espectador sobre la realitat que l'envolta.

Així, com en circ amb tres pistes, la pel·lícula presenta tres escenaris diferents: el primer i el segon corresponen a dues entrevistes i el tercer mostra una batalla, la primera que se suposa que serà la que en poc temps permetrà vèncer els talibans definitivament.

En la primera, una periodista esquerrana, Janine Roth (Meryl Streep), entrevista el senador republicà

Jasper Irving (Tom Cruise). Aquest creu haver tocat el cel amb els dits pel fet de planejar un atac sorpresa sobre un emplaçament estratègic, una tàctica que quaranta anys enrere ja s'havia vist que no funcionava a la guerra del Vietnam

En la segona, el professor universitari Stephen Malley (Robert Redford), també més escorat a l'esquerra, parla amb un alumne seu molt prometedor, perquè entengui que, per canviar el món, no s'hi val el *laissez fer*, sinó que un s'hi ha d'implicar profundament.

Ara bé, dos des soldats que seran abatuts en l'escenari de guerra havien passat per les mans de Malley, i, seguint el consell del professor, s'allistaren a l'exèrcit...

2. *Lions for Lambs* no destaca per voler cridar l'atenció respecte al rodatge o el muntatge. No, recorre simplement, i d'un mode excel·lent, a la manera com podien rodar directors com Ford, Hawks o Walsh. En altres paraules: tracta d'una forma intel·ligent l'espectador i l'entén com una persona que podia captar allò que suggeridorament exposa, res més.

En aquest sentit, una lectura superficial de la pel·lícula pot fer entendre a qualsevol espectador que s'hi apropi amb idees preconcebudes que Redford justifica l'intervencionisme nord-americà, quan l'ànim que mou aquesta obra és tot el contrari: denunciar-lo, però sense "moralines". La mostra més

clara és la del viatge en taxi que fa la periodista després de l'entrevista, perquè les el·lipses temporals i espacials que hi utilitza el realitzador deixen intencionadament l'espectador amb un gust amarg i amb una sensació que realment no hi ha res a fer...

Com deia abans, el mestratge que demostra tenir Robert Redford com a director evita en tot moment que l'espectador sigui conscient que està davant una obra "teatral", en el sentit més pejoratiu del terme, malgrat l'herència esmentada al començament de l'article. Les dues converses entre periodista i polític, d'una banda, i entre professor i universitari, de l'altra, en cap moment transmeten la sensació d'estar davant un seguit de diàlegs i més diàlegs embastats sense gràcia, perill enorme que corria una pel·lícula d'aquest tipus. En aquest sentit, cal ressaltar-ne especialment els que mantenen Janine Roth i Jasper Irving, en què el treball del guionista, Matthew Michael Carnahan, per fer veure que no tan sols els republicans són els causants del desastre d'Irak o d'Afganistan són senzillament demolidors.

Se, jie (Deseo, peligro)

Just al contrari que la crítica anterior, he de reconèixer que la darrera pel·lícula d'Ang Lee m'ha deixat més aviat fred, fins al punt que segurament és una de les més fluïxes que he vist en la filmografia d'aquest director, que treballa tant a Taiwan com als Estats Units. *Se, jie* és una història d'amour fou en-

tre un xinès col·laboracionista, el senyor Yee, (Tony Leung Chiu Wai), i un membre femení de la resistència, Wong Chia Chi (Wei Tang), durant l'ocupació japonesa de Xangai a la Segona Guerra Mundial.

Basada en una novel·la d'Eileen Chang, una escriptora de renom durant els anys quaranta i cinquanta, tot i que per aquesta contrada no hi ha gaire obra seva traduïda, la relació que s'hi desenvolupa té com a eix principal el sexe: la protagonista, actriu d'una companyia de teatre, ha de fer-se passar per una jove casada i insatisfeta per tal d'apropar-se al senyor Yee i matar-lo. Com que és verge, ha de tenir relacions per primera vegada amb un jove que a penes coneix i així fer més creïble el procés de seducció. Però la tàctica surt malament, perquè entre ells dos s'estableix una relació malaltissa, que les escenes de sexe, molt ben rodades i amb una cruïda evident, fan ben palès, com per exemple quan els dos amants estan units com si fossin dues serps, més que éssers humans.

No obstant això, *Se, jie* es ressent d'un metratge excessiu —148 minuts—, fet que es tradueix en una reiteració, temàtica i d'escenes, innecessària. Però segurament el punt més dèbil que li veig és que es tracta d'una pel·lícula acadèmicament impecable, però mancada de vida, perquè els personatges no desperten empatia per cap dels dos costats. En definitiva: una pel·lícula que es deixa veure, però menor en la filmografia d'un realitzador que ens ha donat obres més rodones, com és *The Ice Storm*. ■

